

Hemel lichamen

— door Judith Visser —

Een fotoshoot voor een tijdschrift, waarvoor overleden sterren eenmalig tot leven worden gebracht, heeft onverwachte gevolgen.

Het was Vernon die zich voorzichtig als eerste losmaakte. Zijn stem was schor toen hij zei: **‘Niemand hoeft het ooit te weten’**

JANUARI 1935

Tupelo, Mississippi, Verenigde Staten

De rand van Vernons hoed wierp een langwerpige schaduw over zijn ogen, maar zelfs in die strook van donkerheid waren zijn tranen zichtbaar. Hij en zijn vrouw Gladys staarden elkaar aan. Ook háár ogen waren vochtig. Zonder een woord te zeggen wisten ze precies wat de ander dacht. Amerika verkeerde al tijden in een enorme crisis, een depressie die alleen maar rampzaliger leek te worden. Niemand had geld en zij al helemaal niet. Het laatste wat ze nu konden gebruiken was niet één, maar twee monden erbij om te voeden.

‘Charlotte, van hiernaast, heeft haar baby ter adoptie opgegeven,’ bracht Gladys uiteindelijk uit, haar stem zo zacht en moeizaam dat ze zichzelf nauwelijks hoorde. ‘Een rijke familie uit Madison heeft het meisje in huis genomen. Dat kind krijgt nu een leven waarin het haar aan niets zal ontbreken, ze zal kansen krijgen die Bill en Charlotte haar nooit hadden kunnen bieden. En ze zal nooit na een lange zware dag op het land met een lege maag in bed hoeven kruipen. Honger zal voor haar een vreemd woord zijn. Ze...’ Gladys’ stem brak.

Vernon trok zijn hoed af en sloeg zijn armen om zijn vrouw heen.

Gladys drukte haar gezicht tegen zijn borst, voelde zijn diepe zucht, het verdriet dat door zijn lichaam trok. Minutenlang zaten ze zo, zwijgend, terwijl de pasgeboren tweeling huilde. Hun jammerende klaagzang schalde tegen de muren van het tweekamerhuisje, de kleine houten woning waarop Vernon en Gladys voor de zoveelste keer achterliepen met de huur.

Het was Vernon die zich voorzichtig als eerste losmaakte. Zijn stem was schor toen hij zei: ‘Niemand hoeft het ooit te weten.’

AUGUSTUS 2009

Amsterdam, Nederland

Het was best komisch, bedacht Bella, om tijdens de warmste periode van het jaar naar kerstliedjes te luisteren. De zomer rekte zich uit, lang en lenig als yogabenen op een mat, en december leek nog ver weg. Toch galmde *Baby, it’s cold outside* uit Bella’s autoradio, en was ze op weg naar een winterwonderland waar ze haar luchtige zomerjurk zou verruilen voor...

Ja, voor wat eigenlijk?

Ze had nog geen idee wat de styliste van vandaag voor haar had uitgekozen. En juist dat onvoorspelbare was een van de dingen die ze zo leuk vond aan haar werk als vijftigplusmodel: telkens weer was het een verrassing wat haar te wachten stond. Natuurlijk bereidde ze zich wanneer haar dat gevraagd werd voor op een rol, maar even zo vaak werd er juist van haar verwacht dat ze geheel blanco op de set verscheen, een leeg canvas dat zo gevarieerd kon worden ingekleurd dat zelfs Bella zichzelf soms niet meer herkende.

Toen ze zich vijf jaar geleden voor de grap had laten inschrijven bij modellenbureau Mol (Modellen Op Leeftijd) Models, had ze nooit verwacht dat er zo veel werk voor haar zou zijn. Ze was immers geen twintig meer. Sterker nog: over twee maanden zou ze vierenvijftig worden! Maar al na een week had ze haar eerste opdracht binnengesleept: als liefhebbende oma van twee kleine kinderen in een vruchtensapcommercial. De maand daarna beeldde ze een overwerkte secretaresse uit die een tropische vakantie boekte, en weer wat later was ze een gelukkige huisverkoper die een superdeal sloot met haar makelaar. De klussen bleven komen. Blijkbaar waren de rijpere dames hip!

Het modebeeld werd de laatste tijd steeds meer divers, had Stacey van Mol Models haar verteld. En dat was heel slim, want door de vergrijzing in Nederland nam het aantal ouderen toe. Bedrijven richtten zich dan ook steeds meer op die doelgroep en hierdoor was het goed mogelijk om, ook met wat wangplooiën en kraaienpootjes, een veelgevraagd model te worden. Vorig jaar had Bella in totaal zo'n twintig opdrachten.

Voor het geld hoefde ze het niet te doen, ze beleefde er vooral veel lol aan. Regelmatig kwam ze zichzelf tegen op folders of in andere reclame-uitingen. Dat bleef apart, en grappig bovendien. Dat ze er een leuk zakcentje aan overhield was dan alleen maar extra.

Toen Bram drie jaar geleden zijn meubelmakerij, die hij sinds zijn jonge jaren had opgebouwd en waarvan zij altijd de administratie voor haar rekening had genomen, had verkocht aan een grote fabriek in Antwerpen, waren ze financieel onafhankelijk geworden. Dat Bram haar nog geen jaar later verliet voor een vrouw die qua leeftijd hun dochter had kunnen zijn, had niets veranderd aan het feit dat Bella recht had op de helft van het ondernemingsvermogen. Hun huis hadden ze verkocht: Bram was onthutsend snel bij zijn minnares ingetrokken en Bella had er niet aan moeten denken om in haar eentje in dat grote huis te blijven wonen, een plek waar de herinneringen haar in elke kamer naar de keel vlogen. In plaats daarvan had ze een appartementje in een buitenwijk van Amsterdam gekocht.

Een nieuwe buurt, een nieuw begin.

Hun dochter Laura had laconiek op de scheiding gereageerd. 'Nu pas?' had ze aan Bella gevraagd, terwijl ze met haar ogen rolde. 'Dit zag ik dus echt al jaren aankomen, mam. Jullie liefde was op, je was alleen nog maar bezig de restjes uit de pot te schrapen. Het was zó duidelijk.'

'Nou, zeg,' had Bella gezegd. 'Dat viel ook wel weer mee.' Maar tegelijkertijd had ze zich afgevraagd of zij de enige was geweest die de waarheid blijkbaar niet onder ogen had willen zien. Hoelang had Bram al een dubbelleven geleid? En hoelang had Bella blijkbaar genoeg genomen

met de 'restjes'?

Laura had haar arm om haar moeder heengeslagen, en gezegd: 'Probeer jullie echtscheiding te zien als een cadeau dat je mag gaan uitpakken. Elke dag opnieuw. Een nieuw hoofdstuk in je leven breekt aan!'

Alsof het zo eenvoudig was. Een cadeau. Schei uit, hoor. Een cadeau was iets wat je onder de kerstboom legde, in glanzend papier en met een grote strik erom, iets wat vaak nota bene op een verlanlijst had gestaan! Dat kwam in geen enkel opzicht overeen met na zesentwintig jaar huwelijk je ring afdoen en in een la opbergen. En bovendien: kón men op haar leeftijd nog wel helemaal opnieuw beginnen? Plotseling was de toekomst een mistbank geworden. Ze had geen idee wat ze zich erbij moest voorstellen. Altijd had ze gedacht dat zij en Bram samen oud zouden worden. Dat ze samen zouden oppassen op Laura's kinderen, als die er ooit zouden komen. Dat ze samen eindelijk al die dingen zouden doen waar ze het zo vaak over hadden gehad: die kastelentocht door Schotland, die safari in Afrika, het uitpluizen van hun beider stamboom en alle plekken bezoeken waar hun voorouders hadden geleefd.

En nu was het allemaal anders gelopen.

'Bestemming bereikt aan de linkerkant,' kondigde de monotone stem van het navigatiesysteem aan, en trok daarmee Bella weg uit haar gedachten.

Ze was er!

Terwijl *Jingle Bells* uit haar autoradio schalde, parkeerde ze haar Volkswagen Golf naast een grote, zwarte Cadillac. Toen stapte ze de hete zon in, de kerstbellen nog narin-kelend in haar hoofd, en liep op haar sandalen naar de fotostudio.

Toen Stacey, van Mol Models, haar drie weken geleden verteld had over het idee voor deze shoot, was Bella direct enthousiast geweest. De Nederlandse maandglossy *Vedette* wilde in hun kerstnummer van 2009 een kerstdiner in scène zetten waarbij te jong overleden sterren rond de tafel zaten, die in deze alternatieve werkelijkheid nog wél

in leven waren. Het thema was bedoeld als een soort eerbetoon: Vedette wenste dat deze mensen er nog steeds waren om de wereld een stukje mooier te kleuren, en daarom besloten ze om ze voor één bijzonder moment terug te halen. Aan Bella was gevraagd om Farrah Fawcett uit te beelden, een van de drie originele Charlie's Angels. Fawcett was eerder dit jaar overleden en was helaas maar tweeënzestig jaar geworden. Volgens Mol Models was Bella uitgekozen omdat haar trekken, en dan vooral haar lach, veel weg hadden van die van het stijlicoon. Ze moest wel tien jaar ouder gemaakt worden.

Daar had Bella om gegrinnikt. 'Normaal zie ik, wanneer ik aan het eind van de dag mijn make-up eraf haal, er meteen ouder uit. Het zal een welkome afwisseling zijn om dat eens andersom te ervaren.'

SEPTEMBER 1956

Madison, Mississippi, Verenigde Staten

Eenentwintig jaar was Clayton. Eenentwintig en bepaald niet dom, toevallig, al dachten zijn ouders daar blijkbaar anders over. Ze hielden zich van den domme, maar hij wist wat hij gezien had, gisteravond. En hij wist dondersgoed dat zij het óók gezien hadden, ook al hadden ze vrij snel daarna allebei gedaan alsof ze niet wisten waar hij het over had. Clayton snoof bij de herinnering. Hem hielden ze niet voor de gek!

Hij was dit weekend, zoals altijd van vrijdag tot zondag, thuis van de universiteit. De afstand van Jackson State University naar zijn ouderlijk huis in Madison was gemakkelijk per auto te overbruggen. Die auto had hij al sinds zijn zeventiende, een glanzend blauwe Chevrolet. Cadeautje van zijn pa en ma. Nooit had het hem aan iets ontbroken en nooit had hij reden gehad zich af te vragen wie hij werkelijk was. Hij was Clayton Lauder jr., altijd al geweest, sinds 8 januari 1935. Dat was duidelijk, dus dat had hij nooit in twijfel getrokken. Want waarom zou hij? Hij had een fijne jeugd gehad, met liefhebbende ouders, veel vrienden en later minstens zo veel vriendinnetjes. Hij was gezond, hij zag er goed uit, en dat hij met zijn lange, atletische verschijning totaal niet op zijn vader en moeder leek, die allebei kort van stuk waren en ietwat aan de gezette kant, was iets waar niemand ooit over sprak. De een leek nu eenmaal meer op zijn ouders dan de ander, big deal.

Toch?

Maar nu... Nu wist hij het allemaal niet zo zeker meer. Niet sinds hij zichzelf gisteravond op tv had gezien. Ja, zichzelf! Op nationale televisie! Hoe was dat überhaupt mogelijk?

Maar hij wist zeker dat zijn ogen hem niet bedrogen hadden. Hij was thuis geweest, bij zijn ouders op de bank, zijn vader met een borreltje en Clayton met een goed koud biertje, en ze hadden met zijn drietjes naar het populaire variétéprogramma *The Ed Sullivan Show* gekeken. Zijn moeder, zoals altijd onberispelijk gekleed in haar huisjurk, zat kaarsrecht naast hem op de bank en sloeg rillend en met ingehouden adem haar handen voor haar ogen bij de spectaculaire trapeze-act. Clayton had haar ermee geplaagd.

Maar toen veranderde plotseling alles.

Onder luid gejuich verscheen er een zanger op het toneel, een jongeman van Claytons leeftijd met een gitaar. Hij ging gekleed in een ruimvallend geruit jasje en... En... Clayton wreef in zijn ogen.

Het flikkerende zwartwitbeeld veranderde niet. Sterker nog, het was een spiegel geworden. Daar stond hij, daar stond Clayton! Alleen het haar van deze knul was anders dan dat van hem: Clayton droeg zijn haar kort en netjes opzij gekamd, in dezelfde keurige stijl als zijn vader en zijn neven en de jongens uit zijn buurt. Zijn zingende evenbeeld daarentegen had een enorme vetkuif en bakkebaarden. Clayton zou het niet in zijn hoofd halen zich zo uit te dossen. Maar het gezicht van die jongen! Zijn – Floep. Het beeld verdween. Alles werd zwart. Clayton had niet gemerkt dat zijn vader abrupt was opgestaan en met grote stappen naar het toestel was gelopen. Pas nu zijn vader de televisie had uitgedrukt, zag Clayton de geschrokken blik in diens ogen.

Oh, dear.' Naast hem liet zijn moeder haar hoofd hangen. 'Oh, dear.'

AUGUSTUS 2009

Amsterdam, Nederland

In de hoek van de visagieruimte stond een cd-speler waaruit *It's beginning to look a lot like Christmas* klonk. Uit verschillende kelen werd vrolijk mee-geneuried. Het was druk hier: alle twaalf schminktafels, in een lange rij van zes plekken aan weerszijden, waren bezet. In de hoek, zittend in haar stoel, keek Bella via de met spotlichtjes omlijstte spiegel naar de andere gezichten in deze naar haarlak en poeder ruikende ruimte; zo te zien was ze een

Hun dochter Laura had laconiek op de scheiding gereageerd. **'Nu pas?'** had ze aan Bella gevraagd, terwijl ze met haar ogen rolde

van de jongsten vandaag! Ze was benieuwd of ze al kon herkennen wie de anderen moesten voorstellen. Naast haar zat een dame die al flink op leeftijd was, hoogbejaard zelfs. Was het een speciaal soort schmink of waren die diepe rimpels echt?

Het model ving haar blik op en lachte.

Ondanks de groeven die haar lach omlijstten waren haar lippen, die door de visagist op dit moment dieproud gestift werden, vol en hadden haar blauwe ogen een ondeugende schittering onder hun dikke eyeliner en nepwimpers. De lach was zo warm en aanstekelijk dat Bella direct terug grijsde. De oude vrouw kwam haar bekend voor.

En daar, die dame met dat korte, donkerblonde haar en die zachte oogopslag, was dat niet prinses Diana? O, en die man daar in de hoek leek echt als twee druppels water op- 'Gezicht stil houden, alsjeblieft,' zei haar visagiste vriendelijk, terwijl ze met een rougekwast over Bella's wangen streek.

Bella keek weer voor zich en zag haar spiegelbeeld veranderen. Plotseling was haar gezicht, dat ze zelf altijd zo zorgvuldig insmeerde met een hoge beschermingsfactor, zongebruind. Er lag een gouden gloed overheen, een overtuigend glanzend residu van het ultraviolette Californië. Ook leken haar wenkbrauwen ineens dunner, en dankzij wat schadueffecten op de juiste plekken oogde haar neus smaller en leken de jukbeenderen juist prominenter. 'We gaan voor Farrah zoals ze er in haar hoogtijdagen uitzag,' had de styliste haar een klein halfuur geleden verteld, 'maar dan met de leeftijd die ze nu gehad zou hebben.'

'Mooi,' had Bella geknikt.

Het was duidelijk dat ditzelfde ook de insteek was voor de andere sterren van vandaag, van wie sommige nu zorgvuldig een pruik kregen aangemeten en andere al rondstapten in hun meest legendarische outfit. Nu de dame naast haar een haarwerk van bijna lichtgevende platinablonden krullen droeg, besepte Bella wie ze moest voorstellen. Dit kon niemand anders zijn dan Marilyn Monroe. Vanuit haar ooghoek zag ze John Lennon heen en weer lopen, zijn handen in de zakken van zijn witte 'Bed in for peace'-pyjama. En ook de vrouw aan haar andere zijde was inmiddels onmiskenbaar, dit was overduidelijk de onvergetelijke - 'Naar beneden kijken, alsjeblieft,' verzocht de visagiste, met weer een ander kwastje in haar handen.

Bella liet haar blik zakken, zodat haar bronskleurige oogschaduw goed kon worden aangebracht.

Naast haar hoorde ze de drieëntachtigjarige Marilyn giechelen om een grapje dat de man aan haar andere zijde maakte. Het hoge lachje sprankelde als de jonge vrouw die het sekssymbool ooit geweest was.

Ze klónk zelfs als de echte Marilyn.

De visagiste had inmiddels gezelschap gekregen van de haarstylist, die driftig tekeering met een kam, een föhn, een schaar en enorme spuitbus. Het duurde even, maar uiteindelijk viel Bella's haardos perfect uitgewaaierd op haar schouders, een exacte kopie van het kapsel waarmee Farrah Fawcett zo beroemd was geworden. Met weer een andere spray werden er wat realistische grijze strengen in aangebracht. Intussen waren om Bella heen steeds meer modellen al klaar. Ze hadden zich omgekleed en liepen rond in de outfit die het meest iconisch was voor de ster die zij vandaag moesten uitbeelden. Bella's oog viel op een hoogbejaarde maar direct herkenbare James Dean, gehuld in zijn bekende rode jack, witte T-shirt en spijkerbroek uit *Rebel without a cause*. Een niet aangestoken sigaret bungelde in zijn mondhoek. Zijn pompadour was nu grijs in plaats van lichtbruin, maar zijn wenkbrauwen had hij nog altijd licht spottend opgetrokken. Bella geloofde direct dat dit inderdaad was hoe de Hollywoodster er nu zou hebben uitgezien. Aan de nonchalante manier van lopen, met zijn duimen in de zakken van zijn jeans, was het duidelijk dat deze man zich van tevoren goed had ingeleefd in zijn rol. Hoe mooi was het wel niet, dat deze lang geleden en recent gestorven sterren hier vandaag bij elkaar waren. Bijna magisch! Alsof ze nooit verdwenen waren. En het was eveneens mooi dat Vedette ervoor gekozen had deze mensen te portretteren hoe ze er nu, in 2009, zouden hebben uitgezien, maar dat ze daarbij wél uitgingen van hun look op het hoogtepunt van hun bestaan. Juist het feit dat er hier een stokoude Marilyn Monroe heupwiegend rondliep in haar legendarische witte jurk zorgde voor een betoverende sfeer. Bella zou bijna gaan geloven dat al deze mensen echt waren wie ze vandaag nabootsten, wat natuurlijk het hele punt was van deze shoot. Knap werk, dus, besepte Bella, terwijl ze toekeek hoe er met een zoveelste penseeltje en een dikke, huidkleurige substantie wat extra rimpels werden geschilderd op haar decolleté. Of ze er bezwaar tegen had om zich voor deze fotosessie in een rood badpak te hullen, had de styliste haar gevraagd. Al was het natuurlijk niet zomaar een badpak: het kledingstuk was een nauwkeurige replica van het rode zwempakje dat Farrah Fawcett droeg op de beroemde poster uit 1976. 'Het werd 's werelds meest verkochte

Clayton wist wat hij gezien had, gisteravond. En hij wist dondersgoed dat zijn ouders het óók gezien hadden. **Hem hielden ze niet voor de gek!**

poster ooit,' had de styliste gezegd, 'weet je welke ik bedoel?'

Ja, dat wist ze. Ze kon zich niet voorstellen dat er iemand van haar generatie kon zijn die de poster níét kende. Hij had destijds in elke jongenskamer prominent aan de muur gehangen.

Bella vond het geen probleem om zo schaars gekleed te gaan. 'Dat is inderdaad haar bekendste look,' had ze gezegd. 'En eerlijk gezegd heb ik altijd al een Charlie's Angel willen zijn.'

Dat haar favoriete angel destijds Jaelyn Smith was geweest, de elegante brunette die de rol van Kelly Garrett speelde, deed er niet toe. Wie op haar drieënvijftigste de kans kreeg een legendarisch stijlicoon uit te beelden mocht niet kieskeurig zijn.

FEBRUARI 1959

Wiesbaden, Duitsland

Clayton trok zijn pet verder over zijn hoofd. Dat was een van de dingen die hij met Colonel Tom Parker, zoals de manager van zijn tweelingbroer zich noemde, had afgesproken: dat hij te allen tijde zijn best zou doen om de verbluffende gelijkenis zo veel mogelijk te minimaliseren. Een van de dingen die hij had gedaan was zijn haar zo kort mogelijk knippen, korter nog dan het voorheen was geweest. Zijn broer was enkele jaren geleden begonnen zijn eigen donkerblonde haar inktzwart te verven, evenals zijn wenkbrauwen, dus dit zorgde er al voor dat Clayton slechts op een fletse kopie leek. Clayton. Telkens wanneer iemand hem tegenwoordig zo noemde, schudde hij in gedachten verward zijn hoofd.

Zo heette hij helemaal niet, wist hij nu.

Toen hij, een week na de uitzending van *The Ed Sullivan Show* drie jaar geleden, eindelijk zijn ouders aan het praten had gekregen, was hij achter de waarheid gekomen.

Met bevende stem had zijn moeder hem alles verteld. 'Maar ik wil je niet kwijt,' had ze gesnikt.

Zijn vader had nog maar eens een whisky ingeschonken. En uiteindelijk kwam het hele verhaal eruit. Dat zijn ouders begin jaren dertig al zo lang geprobeerd hadden om kinderen te krijgen, maar dat zijn moeder maar niet zwanger raakte. De wanhoop, de frustratie, de teleurstelling elke maand opnieuw. Dat ze daarom uiteindelijk besloten hadden om dan maar een kind te adopteren. Hoe mooi het zou zijn, om een baby te 'redden' die anders kansloos zou zijn in die verschrikkelijke tijd van armoede. 'Kansloos!' had Clayton gesnoven. 'Mijn broer is inmiddels een van de rijkste mensen van Amerika. Hij is een ster.'

'Dat wisten we toen toch niet? Wij niet, niemand niet. En bovendien: zelf ben jij niet in het minst muzikaal. Als jij degene was die ze gehouden hadden, dan zou je nu geen cent te makken hebben en zij ook niet.'

Ze hadden gelijk, wist Clayton. Zwijgend luisterde hij naar de rest van hun relaas.

De broer van hun maid Daisy kende destijds een jongeman genaamd Vernon, die af en toe bijsprong op de katoenplantages, vertelde zijn moeder. Zo hoorden ze dat Vernons vrouw onlangs bevallen was van een tweeling. Daisy vertelde dat de Presleys het financieel niet aankonden om twee monden te voeden, en dat ze dus... Dat ze dus...

Hier haperde zijn moeders stem.

'Dat ze dus...' probeerde ze nogmaals.

'Ze hebben me weggedaan,' concludeerde Clayton toonloos. 'Mijn echte ouders.'

'Wij zijn je echte ouders, zoon,' zei zijn vader scherp. 'Vergeet dat nooit.'

Maar Clayton wist beter.

En hij wist intussen niet alleen beter, hij wist álles. Dat hij dus helemaal geen Clayton heette, maar Jesse Garon Presley. Dat zijn biologische ouders zo'n verdriet hadden om het afscheid van hem dat ze een plek nodig hadden gehad

waar ze om hun ‘verloren zoon’ konden rouwen, en dat hij daarom zogenaamd begraven lag op Princeville Cemetery in East Tupelo. Dat ze met Claytons ouders hadden afgesproken nooit meer contact te zullen zoeken. Dat hun zoon nooit de waarheid over zijn afkomst hoefde te weten. Jesse Garon was kort na de geboorte gestorven, hadden Gladys en Vernon aan de buitenwereld verteld. En zelfs zijn eigen broer had dat altijd geloofd.

Tot nu.

In eerste instantie was Clayton op afstand gehouden door de grote man met de harde stem met het vreemde accent. The Colonel had hem zelfs een contract laten tekenen waarin stond dat niemand Clayton en zijn broer ooit samen mocht zien. De roddelpers zou smullen van zo’n schokkende onthulling. Het kon zeer grote schade aanrichten aan de carrière van zijn broer en het mocht daarom nooit aan het licht komen dat zijn ouders gelogen hadden over hun zogenaamd overleden baby. De manager had hem een grote som geld en een maandelijkse toelage aangeboden op voorwaarde dat Clayton zich ‘stilhield’, vooral nu Elvis steeds vaker op nationale televisie te zien was. Clayton had ingestemd. Niet voor het geld, maar omdat hij inzag dat het beter was om geen opschudding te veroorzaken. Hij wilde niet de schuldige zijn van andermans rampspoed.

Maar nu Elvis, slechts enkele jaren nadat hij wereldwijd was doorgebroken, ver weg in Duitsland was om daar zijn militaire dienstplicht te vervullen, had The Colonel het eindelijk veilig genoeg geacht om een ontmoeting tussen de twee broers te regelen.

Het was de hoogste tijd.

AUGUSTUS 2009

Amsterdam, Nederland

Met z’n twaalfen zaten ze rond de tafel. Kerst met de sterren, dacht Bella. Overleden sterren, dat wel. Hemellichamen, eigenlijk, in beide betekenissen van het woord.

Clayton wreef in zijn ogen.
Het flikkerende zwartwitbeeld was een spiegel geworden.
Daar stond hij, daar stond Clayton!

De tafel was versierd met besneeuwde dennenappels, zilveren servethouders in de vorm van rendieren, witte sneeuwkransjes als champagneglasdecoratie, kaarsen en kerstkransen. Overal lagen glitters. Het eten was plastic, ontdekte Bella, toen ze met haar vork in de glanzende rollade op haar bord prikte. Zelfs de erwtjes en de aardappeltjes waren nep.

‘De wijn is wel echt,’ fluisterde Marilyn rechts naast haar. Ze giechelde zachtjes, weer dat herkenbare geluid, en bekende: ‘Ik heb er al van geproefd.’

Aan Bella’s linkerzijde zat Elvis Presley. Ook hij was, evenals James Dean, Marilyn Monroe, John Lennon en prinses Diana, duidelijk herkenbaar. Vedette had heel wijs besloten om hem niet in de bekende witte jumpsuit van zijn laatste jaren te hullen, maar hem in plaats daarvan het zwartleren pak aan te trekken waarmee hij in 1968 zijn beroemde comeback had beleefd. Drieëndertig was hij destijds geweest, een man in de bloei van zijn leven, en toch was hij nog geen tien jaar later overleden. Bella was toen begin twintig geweest, net verloofd met Bram, en ze kon zich het schokkende nieuws uit die tijd nog goed herinneren. De kranten stonden er bol van en de mensen waren er vol van. En nu zat hij hier. Springlevend, voor wie in het eenmalige sprookje wilde geloven. Bella bekeek hem van opzij. Het was niet moeilijk om te geloven dat The King er nu echt zo zou hebben uitgezien, met zijn zwarte haar tegenwoordig donkergrijs en zijn bakkebaarden nog altijd prominent aanwezig.

‘Eh, Diana?’ De fotograaf stapte achter zijn camera vandaan. ‘Kun jij iets dichterbij naar Grace Kelly toeschuiven? Ja, mooi, zo is het helemaal goed. John? Probeer wat meer te lachen, je kijkt erg serieus. En Farrah? Misschien kun jij even iets rechterop zitten, zodat ik het badpak duidelijker in beeld krijg. Nu lijkt het meer op het lijfje van een feestjurk. Ja, dat is beter. En een beetje naar Elvis toe leunen? Mooi, mooi...’

Elvis rook lekker, merkte Bella, terwijl ze naar hem toe schoof. Zijn geur was een ongewone maar aantrekkelijke mix van zoethout en pepermunt, en – ‘Allemaal het glas heffen en lachen!’ riep de fotograaf. Klik.

NOVEMBER 1973

Memphis Tennessee, Verenigde Staten

Clayton Lauder, die zich netjes aan het contract met Tom Parker had gehouden en nooit zijn naam had laten terugveranderen naar zijn werkelijke geboortenaam Jesse Garon Presley, zat zwijgend aan de riant keukentafel. Het was de eerste keer dat hij op Graceland, het enorme landgoed waar zijn tweelingbroer sinds 1957 woonde, was. Tegenover hem zaten The Colonel en Elvis. The Colonel zat met zijn handen ineengevouwen. Zijn adem rook zoals altijd naar sigaren. Elvis had een vermoeide blik in zijn bloeddorlopen ogen. Hij en zijn vrouw Priscilla waren sinds enkele maanden uit elkaar, wist Clayton, en het was duidelijk dat de scheiding Elvis zwaar viel.

Clayton was nota bene een van de eersten geweest aan wie Elvis iets over Priscilla had verteld. Ook haar had hij namelijk in Wiesbaden leren kennen. De jonge, Amerikaanse Priscilla was daar kort daarvoor komen wonen in verband met haar vaders werk. Het was liefde op het eerste gezicht geweest, en toen er na tien jaar eindelijk een huwelijk volgde leek het sprookje compleet. Maar nu waren ze dus uit elkaar en keek Elvis dof voor zich uit.

Sinds hun eerste ontmoeting in Duitsland hadden hij en Clayton nauw contact met elkaar onderhouden: ze schreven brieven en Elvis belde hem wekelijks, vaak midden in de nacht. Soms, zo schreef Elvis in een van zijn brieven, kon hij nog steeds niet geloven dat zijn broer werkelijk leefde. Dat hij hem niet langer hoefde te zoeken in zijn eigen schaduw op de muur, maar dat hij écht was. Tastbaar was. Het betekende zo ontzettend veel voor hem, vooral omdat hij hun veel te jong overleden moeder nog steeds vreselijk miste.

‘Ik wou dat ik haar had gekend,’ schreef Clayton dan terug. Hij had zijn biologische ouders allang vergeven dat ze hem ter adoptie hadden opgegeven. Ze hadden geen keus gehad, begreep hij. Baby’s moesten worden gevoed, gekleed, verzorgd. De straatarme Presleys hadden simpelweg het geld niet gehad om twee hongerige knullen in leven te houden.

Zowel Elvis als Clayton had de duidelijke regels van The Colonel gerespecteerd: het grote publiek mocht nergens wat van weten. Het schandaal zou te groot zijn. Om die reden hadden ze elkaar sinds Wiesbaden niet meer in het echt gezien. The Colonel was te bang, op het paranoïde af,

dat hun geheim aan het licht zou komen. Des te groter was Claytons verbazing dus geweest toen hem nu ineens verzocht werd om naar Memphis te komen.

‘Dus als ik het goed begrijp,’ zei Clayton nu langzaam, ‘dan bieden jullie mij een baan aan als ...’ Hij zweeg en wreef over zijn stoppelwangen. Het was een lange reis geweest van Amsterdam, waar hij sinds 1959 woonde nadat hij tijdens zijn verblijf in Duitsland de Nederlandse uitwisselingsstudente Marieke had leren kennen, naar Amerika. De jetlag gierde door zijn hoofd en hij wist niet zeker of hij echt bevatte wat hem hier werd gevraagd. ‘Als body double,’ maakte de Colonel zijn zin af.

Clayton stootte een geluid uit dat bedoeld was als grinnik, maar dat eruit kwam als een soort hese grom. ‘Dus eerst moest ik me al die jaren zo onzichtbaar mogelijk houden, en nu...’ Hij schudde verbijsterd zijn hoofd. Het hele verhaal leek te absurd om waar te zijn.

Elvis werd bedreigd, had The Colonel hem verteld. Het waren ernstige bedreigingen, doodsbreidingen, die serieus genomen moesten worden. Dat Elvis bijna vierentwintig uur per dag omringd was door zijn beruchte groep gewapende vrienden, die zichzelf de Memphis Maffia noemden, bood niet genoeg bescherming meer. The Colonel wilde daarom dat Clayton een groot deel van zijn broers taken en bezigheden zou overnemen. Niet de optredens, natuurlijk, niets wat ook maar iets met zingen te maken had. Maar wel de interviews. En hij zou bovendien als een soort lokaas dienen. Wanneer na een concert de bekende mededeling *Elvis has left the building* werd omgeroepen, zou het in werkelijkheid Clayton zijn die via de achteruitgang naar buiten was gestapt en in een limousine naar zijn hotel werd gereden. Elvis zelf bleef achter in de kleedkamer en zou pas veel later, wanneer het gebouw zo goed als leeg was en er in elk geval geen gevaar meer in de buurt rondhing, in een simpele zwarte Cadillac naar een ander hotel rijden en daar onder een valse naam inchecken.

‘Dus...’ The Colonel keek hem vragend aan. ‘Wat zeg je ervan, son?’

‘Nou, het is nogal wat,’ zei Clayton. ‘Ik bedoel, ik heb een gezin in Nederland! Een vrouw, een dochter. Ik weet niet-’

‘Ik zei toch dat het een slecht idee was,’ onderbrak Elvis hem. Hij schudde zijn hoofd. Zijn dikke, zwartgeverfde haar en de enorme bakkebaarden deden hem nog bleker lijken dan hij al was. Hij zag er niet goed uit. Vermoeid. Ziek, zelfs. Ook was hij inmiddels heel wat kilo’s zwaarder dan Clayton. De twee broers keken elkaar aan, en Elvis zei: ‘Sorry, Jesse. Het was niet mijn idee. En eerlijk gezegd

vind ik het ook behoorlijk overdreven allemaal. Ik begrijp het volledig als je dit plan niet ziet zitten.'

'Luister nou eens goed!' The Colonel verhief zijn stem. 'De bedreigingen zijn ernstig en moeten zeer serieus genomen worden. De politie heeft ons twee opties gegeven: óf Elvis gaat in een getuigenbeschermingsprogramma en verdwijnt helemaal van de kaart, en kan dan dus ook niet meer optreden, iets wat voor iedereen rampzalig zou zijn, óf we lossen het op door de risico's zo veel mogelijk te minimaliseren en jou' – hij knikte naar Clayton – 'in te zetten waar mogelijk. Als je het mij vraagt is die tweede optie veruit de beste. Elvis moet muziek blijven maken, dat kun je onmogelijk met me oneens zijn. Hij is verdomme de grootste ster die de wereld ooit gekend heeft. Hij móét kunnen blijven optreden. Dat is cruciaal.'

Cruciaal voor wie? vroeg Clayton bijna hardop. Het was hem al vanaf het begin duidelijk geweest dat het Tom Parker vooral om het geld ging.

Alsof de man het onderwerp van zijn gedachten oppikte, zei hij: 'Je zult begrijpen dat er een zeer riante vergoeding voor jou tegenover staat, los van de maandelijkse toelage die je al sinds 1956 van ons ontvangt. Je zult verblijven in een van de kamers hier op Graceland. En als je wilt kunnen we hier in de buurt ook huisvesting verzorgen voor jouw vrouw en dochter.'

Marieke had altijd al eens naar Amerika gewild, wist Clayton. Ze had hem dat meerdere malen verteld. En hun dochter was pas drie, die zat nog niet op school.

Maar de risico's...

AUGUSTUS 2009

Amsterdam, Nederland

Bijna iedereen had zich alweer omgekleed en afgeschminkt. Alleen rapper Tupac liep nog rond met een felgekleurde bandana om zijn hoofd. Een dikke gouden ketting rustte op zijn oversized overalls.

Bella bond haar lange haar, stijf van de lak, hoog op in een knot; het liep tegen het einde van de middag en in de felle augustuszon zou het buiten ongetwijfeld gloeiend heet zijn. De grijze strengen liet ze voor wat ze waren, die tijdelijke verf zou ze er thuis wel uitwassen.

Op het moment dat ze de studio wilde verlaten, dook een lange verschijning naast haar op. Elvis, zag ze, en glimlachte. Hij had zijn zwarte leren pak verruild voor zijn eigen kleding: een linnen korte broek met een wit polo-

shirt. Toch herkende ze hem direct. Dit was te danken aan zijn profiel: de rechte neus, de volle, geweldige lippen, zo kenmerkend zelfs nu hij op leeftijd was. 'Ik heb me altijd al afgevraagd hoe het moet voelen als kerst in de zomer valt,' zei hij, terwijl ze samen door de open deur naar buiten liepen. De lucht boven hun hoofd was strakblauw. 'Nu hoeft ik niet naar Australië om dat te ontdekken.' 'Zeg, ik ben vast niet de eerste van wie je dit hoort,' zei Bella, 'maar je lijkt écht ongelooflijk veel op-' 'Michael Jackson?' grapte hij, met zijn diepe stem. 'Klopt, dat hoor ik dagelijks.'

Als Bella zich niet ineens gerealiseerd had dat ze haar tas binnen had laten liggen, zou ze met hem mee naar de parkeerplaats zijn gelopen. Ze wist niet eens zijn echte naam. Maar haar tas, met daarin onder andere haar rijbewijs en portemonnee, was toch echt belangrijker dan een flirt met een man die waarschijnlijk al honderd jaar getrouwd was en vijftien kinderen had. Bella zuchtte. Maar wat kon het haar ook schelen? Het was niet alsof ze erop zat te wachten om weer iemand te leren kennen.

'Dat is onzin, mam,' had Laura uitgeroepen toen dit onderwerp vorige week ter sprake kwam. 'Waarom zou je niet openstaan voor een nieuwe vriend? Wist je dat er zelfs speciale datingsites zijn voor mensen van jouw leeftijd? Je kunt bijvoorbeeld-'

'Mensen van mijn leeftijd,' had Bella gemompeld. 'Dank je, Lau, je weet precies hoe je mij het gevoel moet geven dat ik al met één been in het graf sta.'

Laura had haar een goed gemeende por gegeven. 'Zo bedoel ik het natuurlijk niet. Maar het is toch fijn als je van dezelfde generatie bent? Want kijk, ik neem aan dat je niet zit te wachten op iemand die bijvoorbeeld twintig jaar jonger is dan jij, dat is toch helemaal niet...' Plotseling had ze op haar lip gebeten, zich duidelijk op dat moment pas realiserend wat ze werkelijk zei.

'Zoals je vader gedaan heeft, bedoel je?' had Bella gevraagd.

Laura was rood geworden.

'Het geeft niet,' had Bella gezegd. En gek genoeg was dat ook zo. Het kon haar werkelijk niet meer schelen wat Bram allemaal deed en met wie. Als ze aan hem dacht voelde ze niets meer. Geen liefde, geen haat, alleen nog maar een soort luchtige onverschilligheid waar ze intens dankbaar voor was. Waar zij zich vanaf nu mee bezig zou houden was haar eigen leven. Zelf. Zonder welke man dan ook, dank je vriendelijk.

Bella liep de gang van de fotostudio door, terug naar de visagieruimte, waar haar tas hopelijk nog steeds lag. Twee

Naast haar hoorde ze de drieëntachtigjarige Marilyn giechelen.

Ze klónk zelfs als de echte Marilyn

visagisten, de vrouw die Bella tot Farrah had omgetoverd en de man die onder andere met Marilyn bezig was geweest, waren druk met elkaar in gesprek. Ze spraken op gedempte toon.

'Maar vind je het dan zelf ook niet veel te toevallig?' zei de vrouw. 'Het kan gewoon niet. Als je alles bij elkaar optelt dan is het echt overduidelijk dat-' Ze viel plotseling stil toen ze Bella zag. 'O, hoi! Ben je wat vergeten?'

Bella wees naar de tafel in de hoek waar haar bruinleren schoudertas gelukkig inderdaad nog lag. Snel pakte ze hem op en slingerde hem over haar schouder.

'Tot ziens,' zei ze vriendelijk.

De twee knikten haar afwezig toe en mompelden iets. Bella was de kamer nog niet uit of het verhitte gesprek werd voortgezet, maar '...niet dood...' en '...als de wereld dit eens wist...' was alles wat ze er nog van opving.

16 AUGUSTUS 1977

Memphis, Tennessee, Verenigde Staten

Vernon Presley stond op de trappen van Graceland om de journalisten toe te spreken die zich daar massaal verzameld hadden. De huid in zijn gezicht was grauw, zijn ogen waren tot spleetjes geknepen. Met hangend hoofd sprak hij de vier woorden die vrijwel direct de hele wereld over zouden gaan.

'My son is dead.'

AUGUSTUS 2009

Amsterdam, Nederland

Eenmaal thuis, nadat ze onder een verkwikkende douche alle sporen van Farrah Fawcett had weggespoeld, hulde Bella zich in een luchtige satijnen peignoir, zette haar bril op en installeerde zich met haar laptop en een koel glas witte wijn op de bank. Het was tijd voor Google. Wat ze had opgevangen toen ze na de shoot terug naar binnen ging om haar tas op te halen, bleef door haar hoofd

spoken. 'Als de wereld dit eens wist...'

De twee visagisten hadden het over Marilyn gehad, dat kon niet anders. Zó'n extreem sterke gelijkenis kon toch werkelijk geen toeval zijn? Zelfs de manier van lachen was eender geweest. En dan die ogen. Die mond! Het enorme charisma, waar geen duizend rimpels iets aan konden afdoen. Maar...

Hoe dan?

Drie uur en flink wat glazen wijn later, klapte Bella duizelig haar laptop dicht. Ze deed haar bril af en wreef in haar ogen. Ze kon geen letter meer lezen. Het volledige internet stond vol met complottheorieën over Marilyn die, zo werd er beweerd, destijds in 1962 haar eigen dood in scène had gezet. Bewijs hiervoor bestond onder andere uit het feit dat op de dag van haar overlijden haar lichaam werd opgehaald maar vervolgens tien uur lang vermist werd, terwijl het slechts een halfuur rijden was vanaf Marilyns huis naar het mortuarium. Of dat er een gat van vier

onverklaarbare uren gaapte tussen het moment waarop Marilyns hulp in de huishouding Eunice het lichaam van haar zogenaamd dode werkgeefster ontdekte, en het tijdstip waarop de politie werd gebeld. Sterker nog: op het moment dat de detectives bij de bungalow in Los Angeles arriveerden was Eunice doodgemoederd bezig de was op te vouwen, een ietwat vreemde bezigheid om vijf uur in de ochtend en met het lichaam van haar werkgeefster levenloos in bed in de kamer ernaast. Ook het feit dat Marilyn op haar buik werd aangetroffen met haar gezicht begraven in haar hoofdkussen, was verdacht. De officiële verklaring luidde immers dat ze gestorven was aan een overdosis pillen, maar daar kwamen altijd heftige stuip trekkingen van, gevolgd door vreselijk braken, waardoor de overledene uiteindelijk vaak juist op de rug ligt, met armen en benen in vreemde bochten gewrongen. Ook stond er nergens een glas water of iets anders waarmee Marilyn de enorme hoeveelheid zogenaamde pillen had kunnen doorslikken. En wat te denken van het feit dat tot op de dag van vandaag veel van de politiedossiers en ook getuigenverklaringen die direct na haar dood werden afgenomen spoorloos waren? Marilyns veronderstelde afscheid van haar aardse bestaan vertoonde te veel krassen.

Bella schonk nog een glas wijn in en zette het woonka-

Voordelig vijfgangendiner maken?

éérst **Reclamefolder.nl** checken!

En win
shoptegoed!

Toen hij, een week na de uitzending, eindelijk zijn ouders aan het praten had gekregen, was hij achter de waarheid gekomen

merraam open om de welkome, koele avondlucht binnen te laten. Haar gedachten bleven bij Marilyn. Het meest aannemelijk vond ze de theorie die inhield dat Marilyns psychiater haar dood in scène had gezet, en haar in werkelijkheid had laten opnemen in een gesticht vanwege een allesverwoestende zenuwzinking. Er waren mensen die geloofden dat Marilyn twintig jaar lang in dat gesticht had gewoond zonder dat ook maar iemand haar herkende, en dat ze uiteindelijk werd vrijgelaten. Toen was ze ergens een nieuw en anoniem leven begonnen.

'Ja,' zei Bella hardop, en ze hikte. 'In Nederland!' Misschien lag het aan de wijn, maar ze raakte steeds meer van haar vermoedens overtuigd. In haar herinnering aan vandaag zag ze hoe Marilyn haar ogen sloot en met haar oude, gerimpelde vingers zachtjes over de stof van haar witte jurk streek, genietend, koesterend, alsof ze een dierbare herinnering streelde. En dan haar gezicht! Bij prinses Diana was er een speciaal potlood gebruikt om haar bovenlip smaller te maken, Tupac had dikkere wenkbrauwen gekregen, en zo waren er bij bijna iedereen wel wat cosmetische aanpassingen nodig geweest. Maar Marilyn had, net als Elvis, vrijwel kant-en-klaar in de make-upstoel gezeten.

Toen Bella in bed stapte, spookte Marilyn nog steeds door haar hoofd. Ze was een vrouw die, daar leek het althans wel heel sterk op, net als zij een nieuwe start had gemaakt. Een nieuw begin voor zichzelf had gekozen. Komende winter zou Bella's eerste kerst zonder Bram zijn. Hoe zouden hij en zijn nieuwe vriendin het vieren? Met familie wellicht? Of zouden ze samen op reis gaan naar een romantische bestemming?

Bella wilde het niet weten.

Ze wilde er niet eens aan denken.

Ze zette haar plafondventilator aan, draaide zich om, en viel in slaap.

De volgende ochtend zat ze aan het ontbijt toen de zoemer van de intercom door haar appartement schalde. Bella liet haar muesli staan, nam nog snel een slok van haar jus d'orange en stond op van de keukentafel. Wie kon dat zijn, zo vroeg?

Ze drukte op het knopje waarmee ze verbinding maakte

met de persoon die buiten op haar bel had gedrukt.

'Ik heb hier bloemen voor mevrouw Van Kooperen,' klonk een vrouwenstem.

Bella kromp ineem. Van Kooperen. Ze had haar nieuwe, of eigenlijk haar oude, naam nog niet overal doorgegeven. Dat moest ze zo snel mogelijk aanpassen, besepte ze. Ze was niet langer Bella van Kooperen, maar Bella Brouwers, de Bella die ze geweest was voordat ze Bram ooit had ontmoet.

Het duurde even voordat de bloemenkoerier boven was. Zes verdiepingen met de lift, weer zo'n verschil met voorheen. Vroeger had ze vanuit de woonkamer de voordeur kunnen zien en zo naar buiten kunnen lopen. Ze vroeg zich af wie haar bloemen stuurde. Misschien een nicht, of kennis, iemand die via-via nu pas van de scheiding had gehoord, en die haar op deze manier een hart onder de riem wilde steken? Of misschien was het een bedankje van Vedette, want soms waren opdrachtgevers zo attent om de dag erna een presentje op te sturen.

In elk geval hoefde ze zich niet af te vragen of de bloemen van Bram zouden zijn. Nooit meer. Hoe vaak had ze de afgelopen jaren op een lief en romantisch gebaar van hem gewacht? Met hun trouwdag, of met Valentijnsdag, of gewoon zomaar? Het was vergeefs geweest. Zo galant als hij zich in hun verlovingstijd en zelfs de beginjaren van hun huwelijk nog had gedragen, zo koel en afwezig was hij de laatste tien jaar geworden.

Uiteindelijk had Laura, die haar moeders teleurstelling om de zoveelste lege vaas op Bella's zoveelste verjaardag opmerkte, haar een reusachtig groot boeket niet van echt te onderscheiden zijden bloemen geschonken. 'Zo,' had ze gezegd, 'nu heb je altijd een mooie bos op tafel staan.'

Bram zelf had de kunstbloemen niet eens opgemerkt, en dat was typerend voor wie hij de laatste tijd geweest was. Hij zag dingen simpelweg niet meer. Er leek voor hem niets anders meer te bestaan dan de verblindende liefde voor zijn jonge minnares.

Laura's imitatiebloemen waren verhuisd naar de gang.

Een nieuw boeket prijkte in Bella's woonkamer. Het waren zonnebloemen, die haar hele flat met vrolijkheid leken te vullen. Ze waren naar haar doorgestuurd via Mol Models, en steeds weer trok Bella's blik naar het kaartje dat aan een van de steeltjes bevestigd hing. Naar de tekst die daarop stond.

'I'll have a blue Christmas without you.'

Bella had erom gelachen, ten eerste omdat het nog lang geen kerst was, maar vooral omdat iedereen wist dat Blue Christmas een kersthit van Elvis was geweest en het daarom meteen duidelijk was aan wie ze deze bloemen te danken had.

Ze liet haar gedachten teruggaan naar de vorige dag, naar de bijzondere fotoshoot rond de kersttafel. Het was zonder twijfel een van haar meest bijzondere opdrachten tot nu toe geweest. En ook al schaamde ze zich inmiddels een beetje om hoe ze zich gisteravond had laten meeslepen door de vele complottheorieën op internet, toch vroeg ze zich af of het Elvis wellicht ook was opgevallen dat Marilyn zo verbluffend veel op de echte leek. Dat het in feite misschien geen kwestie van een gelijkenis meer was, maar dat het om één en dezelfde persoon ging. Dat Marilyn wellicht, al die jaren geleden, besloten had een nieuw leven te beginnen in Nederland. Ver weg van de spotlights, fans en paparazzi. Maar dat ze de schijnwerpers, na bijna een halve eeuw, misschien toch soms miste. En dat ze daarom besloten had om nog eenmaal in de huid van haar vroegere zelf te kruipen.

Bella schudde zachtjes haar hoofd. 'Daar ga je weer...' mompelde ze tegen zichzelf. Ze liet zich weer meevoeren door de hang naar sensatie die overal aanwezig was op het wereldwijde web. Het was onzin, dat wist ze diep vanbinnen heus wel. De bejaarde diva van gisteren was een model. Net als zijzelf.

En net als de charmante Elvis.

Bella staarde naar het telefoonnummer op het kaartje.

AUGUSTUS 1977

Memphis, Tennessee, Verenigde Staten

Hij had geen idee hoe lang hij al voor deze spiegel stond. Minuten? Uren? Dagen? Hij staarde en staarde naar zijn eigen spiegelbeeld, naar zijn évenbeeld. Naar wie er ooit geweest was, tastbaar, levend, echt, maar nu alleen nog maar zichtbaar in glas.

Een armzalige reflectie was alles wat er nog over was.

Hij stond in de badkamer, dezelfde plek waar het noodlot

had toegeslagen. Waar het verhaal tot een abrupt en afgrijselijk einde was gekomen. Waar men zijn tweelingbroer had aangetroffen, zijn gezicht drijvend in zijn eigen braaksel.

Het was voorbij.

AUGUSTUS 2009

Amsterdam, Nederland

Steeds weer duwde Bella haar korenblonde haar achter haar oren, een tik die altijd opspeelde wanneer ze zenuwachtig was. Met haar andere hand plukte ze aan de hals van haar lange zomerjurk. Toen stapte ze het restaurant binnen, waar het dankzij de airco heerlijk koel was.

Ze liep langzaam, haar stappen traag alsof ze onder water liep.

Was het wel verstandig dat ze gekomen was? Ze kende deze man amper, ze wist niets van hem behalve wat hij haar in hun telefoongesprek had verteld: dat hij Clint heette, en dat hij –

O, mijn hemel, daar zat hij al.

Even bleef ze staan, maar toen hij opkeek en haar zag liep ze toch door. Bij de romantisch gedekte tafel aangekomen, op een plekje bij het raam, kuste hij haar hand en schoof haar stoel aan. Een echte heer, flitste door haar hoofd. Clint zag er anders uit dan tijdens de fotosessie: zonder die enorme hoeveelheid vet in zijn donkergrijze haar viel het in soepele lokken over zijn voorhoofd. Het deed hem jonger lijken. Vanavond was hij gekleed in een glanzend, bordeauxrood overhemd waarvan de bovenste knoopjes open stonden. De diepe V-hals toonde de aanzet van donkergrijs borsthaar. 'Fijn dat je er bent,' zei hij warm. Bella knikte, en lachte naar hem.

Ja. Het was inderdaad fijn.

Voor Bella het in de gaten had, was Clint van alle details rond haar echtscheiding op de hoogte, terwijl zij op haar beurt nog niets van hem wist. Ze besloot hem ernaar te vragen.

'Wat wil je weten?' vroeg hij, met de bekende scheve glimlach die hem nog meer op de rock-'n-rolllegende deed lijken dan hij toch al deed.

'Nou, ik hoor bijvoorbeeld een accent in je stem. Engels?' 'Amerikaans.'

'En hoe lang woon je al in Nederland?'

'Sinds 1977,' antwoordde hij. 'Ik was een paar jaar daarvoor gescheiden van mijn vrouw en ik kreeg de kans om hier een nieuw begin te maken.'

Bella knikte. Een nieuw begin. Dat begreep zij als geen ander.

Clint's gezicht, eerder nog zo ontspannen, stond plotseling ernstig. Té ernstig. Blijkbaar was zijn scheiding, zelfs na al die jaren, nog een gevoelig onderwerp. Niet echt geschikt conversatiemateriaal voor een eerste afspraakje, besefte Bella. Het zou beter zijn om van onderwerp te veranderen. 'Is jou tijdens die fotoshoot ook iets opgevallen?' vroeg ze. 'Opgevallen?' Hij keek haar vragend aan. 'Zoals wat?' 'Nou, dat er iemand bij was die wel héél erg veel op de echte persoon leek....' Ze liet veelzeggend haar wenkbrauwen op en neer gaan.

Clint legde zijn bestek neer en fronste. 'Wat bedoel je?'

Bella vertelde hem over haar vermoedens. En wat ze gisteravond allemaal had gelezen. Het was nogal wat. Ze sloot uiteindelijk af met: 'Dus zeg nou zelf, dat kan geen toeval meer zijn, toch?'

Clint was stil.

'Toch?' vroeg ze weer.

'Je zou zeggen van niet, inderdaad.'

'Kijk, geruchten zijn er natuurlijk altijd,' ging ze door. 'Ik bedoel: over Elvis wordt ook gezegd dat hij nog leeft. Maar dat is natuurlijk onzin.'

Clint's linkermondhoek kroop geamuseerd omhoog.

'Natuurlijk.'

'Denk jij van niet dan?'

'Ach, wat ik denk, is dat mensen nu eenmaal van complottheorieën houden. Als je zo gaat nadenken, dan kan iederéén die op die foto werd uitgebeeld eigenlijk nog in leven zijn.'

Bella sneed in haar geroosterde paprika en bestudeerde de man tegenover haar. De twinkeling in zijn ogen was terug. Het vlammetje lichtte zijn hele gezicht op, als zichtbare vonkjes humor.

'Misschien waren ze allemaal wel echt,' ging Clint verder.

'Weet jij veel? Het zou een goede grap zijn, toch?'

Bella schoot in de lach.

Ze kon zich niet eens herinneren wanneer ze met Bram

voor het laatst gelachen had. Of uit eten gegaan was. En voor het eerst deed dat besef haar geen verdriet.

In de weken hierna zagen ze elkaar regelmatig. Geleidelijk aan kwam Bella steeds meer over Clint te weten. Dat zijn ex-vrouw nog altijd in Amerika woonde, bijvoorbeeld, met hun dochter. Dat hij zelfs al kleinkinderen had. Dat hij normaal gesproken eigenlijk helemaal niet aan modellenwerk of acteerklussen deed, maar dat hij iemand kende die op de redactie van *Vedette* werkte, en dat zij hem had gevraagd of hij alsjeblieft mee wilde werken aangezien hij met zijn uiterlijk zo geschikt was voor dit specifieke thema.

'Logisch, ja,' zei Bella. 'Ik vraag me werkelijk af hoe vaak jij van mensen hoort dat je sprekend op Elvis lijkt. Elke dag, waarschijnlijk.'

'Nee, eigenlijk niet,' antwoordde hij, en er leek iets van opluchting in zijn stem te gloeien. 'Het gebeurt zelfs bijna nooit. Mensen in Nederland houden zich daar niet zo mee bezig.'

Met zijn vierenzeventig jaar was hij al lang gepensioneerd, maar toen Bella hem vroeg wat hij voorheen voor werk had gedaan mompelde hij iets onverstaanbaars.

'Wat voor opleiding heb je gedaan?' vroeg ze toen maar.

'Elektrotechniek.'

'Dus je was elektricien?'

Hij knikte, maar de snelle beweging van zijn hoofd zag er meer uit alsof hij met zijn kin haar vragen probeerde weg te duwen. Toen zei hij: 'Om eerlijk te zijn had ik de beschikking over een comfortabele som geld toen ik naar Nederland kwam. Ik hoefde hier dus eigenlijk niet meer te werken.'

Bella knikte, want ook dit kwam haar bekend voor. 'Je had je bedrijf verkocht?'

'Zo zou je het kunnen zeggen, ja.'

'Ze hebben me weggedaan,' concludeerde Clayton toonloos. 'Mijn echte ouders.'
'Wij zijn je echte ouders, zoon,' zei zijn vader scherp

SEPTEMBER 1977

Memphis, Tennessee, Verenigde Staten

‘Zie het als een geluk bij een ongeluk,’ zei Priscilla. Ondanks alles wat er was gebeurd had Elvis nog steeds een goede band met zijn ex-vrouw. ‘Misschien is het een zegening in vermomming.’

‘Hoe kan Jesse’s dood in vredesnaam een zegening zijn? Voor wie dan?’

‘Voor jou,’ zei ze zacht. Ze legde haar hand op zijn arm. ‘Nu de wereld denkt dat je dood bent, kun je eindelijk in rust leven. Ergens anders opnieuw beginnen. Ver weg in een land waar mensen je niet zo snel zullen herkennen.’

‘Onmogelijk.’ Hij keek haar wanhopig aan. ‘Hoe kan ik een nieuw begin maken terwijl mijn eigen broer door mijn schuld is overleden? Ik had er voor hem moeten zijn, Cilla, snap je dat niet? Ik ben tekortgeschoten tegenover hem en nu is hij er niet meer.’

‘Dat Jesse zo stom is geweest om in een vlaag van verstandverbijstering die pillen, jóúw pillen, in te nemen terwijl zijn eigen lichaam daar helemaal niet aan gewend was is níét jouw schuld.’ Net als Elvis zelf en zijn vader had ook Priscilla Clayton altijd bij zijn echte naam genoemd. Zijn geboortenaam. ‘Jij mag jezelf werkelijk helemaal niets kwalijk nemen. Hoor je me? Begrijp je wat ik zeg?’

Elvis schudde zijn hoofd. Ja, hij hoorde wat ze zei, maar haar woorden klopten niet. Niéts klopte meer. De broer die hij zo lang had moeten missen en die op wonderbaarlijke wijze toch ineens in zijn leven was verschenen, was nu weer weg. En het was te veel.

Het was gewoon allemaal te veel.

Hij kon het niet meer.

‘Ga naar Nederland,’ zei Priscilla, langzaam maar duidelijk. ‘Doe wat The Colonel zegt. Hij is zelf Nederlands, hij heeft daar connecties van vroeger. Hij kan ervoor zorgen dat je-’

‘Nee!’ Elvis duwde haar bij zich vandaan. ‘En dan? Wat wil je dat ik daar ga doen?’

‘Leven,’ zei ze, kort en simpel. ‘Eindelijk weer echt leven. In plaats van geleefd worden.’

The Colonel had hem een contract laten tekenen
waarin stond dat niemand Clayton en zijn broer ooit samen mocht zien

DECEMBER 2009

Schiphol, Nederland

Het was de week voor kerst en het was op de enorme luchthaven drukker dan ooit. Bella zou voor een midweek naar Los Angeles reizen, waar ze de moeder van een Nederlandse au pair speelde in een televisieserie. Het ging om een klein gastrolletje, maar het was erg leuk.

Clint had beloofd dat hij haar over vijf dagen weer van Schiphol zou komen ophalen, en Bella verheugde zich nu al op het moment dat ze weer bij hem in zijn zwarte Cadillac zou stappen. En hij had haar iets belangrijks te vertellen, had hij haar vanmorgen bij het afscheid laten weten. Zijn stem was ernstig, bijna plechtig, geweest toen hij dat zei.

‘Je gaat me toch niet vertellen dat je wél getrouwd bent?’ had ze half grappend gevraagd.

Hij had zijn hoofd geschud. ‘Nee. Maak je geen zorgen. Wanneer je weer terug bent vertel ik je alles.’

Er volgde een lange, zoete kus. De afgelopen vier maanden hadden Clint en zij elkaar vrijwel dagelijks gezien, ze had bij hem geslapen en hij bij haar. Ze had hem zelfs aan Laura voorgesteld, met wie hij direct een klik had gehad. ‘Niet verkeerd, mam!’ had Laura haar later in een bericht-je gestuurd. ‘Dat doe je goed!’

Haar dochter had niets gezegd over het leeftijdsverschil, dat tussen Bella en Clint bijna net zo groot was als tussen Bram en zijn vriendin. Op een bepaalde manier vond Bella het wel grappig: Bram had haar met zijn nieuwe, jonge vlam het gevoel gegeven dat ze oud was, maar bij Clint voelde ze zich juist jong. En bovendien: leeftijd was maar een getal. Wat deed zo’n cijfertje er uiteindelijk toe? Alsof een kalender iets over gevoelens te zeggen had!

Laura leek dat instinctief te begrijpen.

Clints eigen dochter bezocht hem een paar keer per jaar samen met de kleinkinderen in Amsterdam, had hij verteld. Hij reisde zelf liever niet naar Amerika. De volgende keer dat ze er waren zou hij het leuk vinden als Bella met hen kennismaakte.

‘Dat lijkt mij ook heel fijn,’ had ze geantwoord.

Ze kusten nogmaals.

‘Ik ga je missen,’ had ze hem toevertrouwd, en dat was een bijzonder besef. In al haar jaren met Bram had ze het als een verademing ervaren wanneer hij een paar dagen weg moest voor zijn werk. Eindelijk rust. Eindelijk tijd voor zichzelf. Maar nu, met Clint, was het totaal anders. Bella zou hem die avond bellen vanaf haar hotelkamer. Ze keek er nu al naar uit.

Zittend op een van de plastic stoeltjes bij de gate sloeg ze de kerstuitgave van Vedette open. Ze had het blad in de luchthavenkiosk gekocht, waar de etalage net als die van de omringende winkels blonk van de kerstverlichting. In verschillende hoeken van de winkel hadden miniatuurkerstboompjes staan prijken, en toen Bella in een van de gouden kerstballen de reflectie van haar gezicht had opgevangen had ze de brede glimlach op haar gezicht gezien. Het vooruitzicht kerst samen met Clint door te brengen vervulde haar met een warme gloed, als een soort mentale champagne die een prettige roes maar nooit een kater bracht. Snel bladerde ze naar de foto’s van het kerstdiner. Ze zette haar leesbril op en bekeek zichzelf kritisch, zoals ze gewend was. Ah, het viel gelukkig mee. Het beroemde rode badpak deed haar vormen, die toch lang zo glad en stevig niet meer waren als toen ze twintig was geweest, er zowaar gestroomlijnd uitzien. En haar lach was dankzij de lipgloss en het kaarslicht bijna net zo sprankelend als die van de echte Farrah geweest was. Bella duwde haar leesbril hoger op haar neus, en liet haar blik over de andere sterren glijden.

Marilyn.

Ze grinnikte zachtjes. Nu ze de bejaarde vrouw op haar gemak kon bestuderen zag ze wel degelijk de verschillen. Bovendien werden deze nog eens benadrukt door het interview dat ze op weg naar dit artikel toe op een van de vorige pagina’s had zien prijken, waarin Anna Degens, zoals de vrouw in het echt blijkbaar heette, uitgebreid vertelde over haar leven als ‘model op leeftijd’.

Bella bladerde terug tot ze dat betreffende interview weer vond. Er stond een foto bij afgebeeld van Anna in haar jonge jaren, en het verschil met Marilyn had niet groter kunnen zijn. Als twintiger had Anna steil, rood haar gehad. Ze droeg een balletpakje en had een zeer tenger lijfje dat bijna mager te noemen was en dat in elk geval geen spoor van Marilyn’s beroemde rondingen vertoonde. Nee, het was behoorlijk duidelijk dat Bella zichzelf maar wat had wijsgemaakt. Dat ze had gezien wat ze wilde zien. Want hoe mooi zou het wel niet geweest zijn als na al die jaren bleek dat Marilyn nog gewoon leefde? Dat ze bovendien gelukkig was? Dat ze op het nippertje toch aan de druk en gekte van Hollywood had weten te ontkomen?

Het was dus een illusie geweest.

Maar toch: over wie hadden de visagisten het dan gehad? Want dát had Bella zich niet verbeeld.

‘Wanneer je terug bent, moet ik je wat vertellen...’ klonk plotseling de echo van Clints stem in haar hoofd.

DECEMBER 2009

Amsterdam, Nederland

Aan het eind van deze week zou ze terugkomen. Clint zou haar van het vliegveld halen en daarna zou hij hier, in het appartement waar hij al bijna veertig jaar woonde, voor haar koken. Hij liep heen en weer door de keuken en kon zich niet herinneren ooit eerder zo nerveus geweest te zijn. Hoe zou Bella reageren op zijn nieuws?

Ook hij had uiteraard de Vedette gekocht. Het blad lag opengeslagen op zijn keukentafel en steeds weer keek hij naar de foto op bladzijde eenentachtig. Hún foto, zoals hij hem in gedachten was gaan noemen. Het eerste beeld van Bella en hem samen. Telkens opnieuw genoot hij van haar lachende gezicht, haar ranke schouders in het zwemkostuum. Zijn Bella was een meisje, een meisje van vierenvijftig. Toen keek hij naar zichzelf, hoe hij daar gezeten had in zijn zwarte leren pak. Allemachtig, wat was dat ding heet geweest! Tijdens het poseren had hij het zweet in straaltjes langs zijn rug voelen trekken. Maar het stond hem goed, zag hij nu. En aangezien het de outfit was geweest van iemand die hem droeg om een comeback te maken, stond het symbool voor een nieuw begin. Dat betekende iets voor Clint. Want ook voor hém was het nu eindelijk tijd om opnieuw te beginnen.

Een verse start.

Clint was dan wel niet The King, maar hij kon wel degelijk de koning van zijn eigen leven zijn. Hij staaarde nog eens naar de foto. De gelijkenis met Elvis was redelijk goed gelukt, moest hij toegeven. Natuurlijk zag hij zelf vooral de verschillen: zijn eigen neus was iets groter, zijn gebit stond minder perfect recht, zijn jukbeenderen waren vrijwel onzichtbaar en zijn ogen waren groen in plaats van blauw. Maar wie snel keek, zou dat niet zien. Het ging om het idee, om de illusie, en die was goed gelukt. Ook zijn tafelgenoten waren goed uit de verf gekomen. Iedereen straalde. En over stralen gesproken...

Clint liep naar de woonkamer en pakte het kleine, vierkante doosje op van het dressoir. De binnenkant was met fluweel bekleed, een stukje van de rode loper naar een nieuwe toekomst. De ring die erin lag straalde, en twinkelde, en glom.

Was het te vroeg?
Misschien.
Zou Bella nee zeggen?
Misschien.

Maar er was ook kans dat ze ja zou zeggen, en die kans zou hij grijpen. De scheiding van Ruth was hem zwaar gevallen, en de enige manier waarop hij daar destijds mee om had kunnen gaan was door zichzelf zo ver mogelijk bij haar uit de buurt te brengen. Maar al snel had hij gemerkt dat zelfs een oceaan tussen hen in er niet voor zorgde dat hij haar vergat. Zijn verdriet had jaren geduurd. Een half leven, bijna, tot hij niet meer wist waar hij nou eigenlijk om rouwde. Betreurde hij het feit dat zij niet was wie hij gedacht had dat ze was (hij had immers nooit verwacht dat ze er met zijn beste vriend vandoor zou gaan), of was hij verdrietig om een toekomst die nooit bestaan had, of om een verleden dat te snel geschiedenis was geworden, óf om zichzelf?

Natuurlijk waren er vrouwen geweest, sinds Ruth. Hij woonde al meer dan dertig jaar in Nederland, hij had er genoeg ontmoet. Maar geen van allen hadden ze hem echt kunnen bekoren. Nooit langer dan een paar maanden, in elk geval. Hij was zelfs gaan geloven dat hij het niet meer in zich had. Dat iedereen misschien maar één keer in hun leven een ander echt diep konden liefhebben, één persoon, en als je die liefde verspilde aan de verkeerde... Tja, dan stond je de rest van je leven met lege handen. Maar nu was daar Bella.

Bella, die zonder het zelf te weten alles had veranderd. En Clint wilde zijn gevoelens niet langer onderdrukken. Hij wilde alles met haar delen, hij wilde dat ze wist wat hij voor haar voelde. Dat ze hem had laten zien dat hij nog wél in staat was om van iemand te houden. Intens veel, zelfs. Dat de herinnering aan Ruth verbleekte bij de gedachte aan Bella.

Ze zat nu in het vliegtuig, maar hij zou de dagen tellen tot hij haar weer in zijn armen kon nemen.

NOVEMBER 1980

New York, Verenigde Staten

Het hele plan had hem een paar miljoen dollar gekost, maar het was die hoge prijs waard geweest. Bovendien kon hij het zich veroorloven. Was hij impulsief geweest? Had hij zich laten meeslepen door het absurde en radicale script van iemand die beweerde dat hij hem kon 'helpen'? Nee.

Integendeel: hij had er lang, goed en bewust over nagedacht.

Toen hij, tijdens een middag surfen in Rhode Island, aan de praat was geraakt met jachtclubeigenaar Ray, en deze man hem vertelde dat hij hem kon laten 'verdwijnen', wist hij dat dit de uitweg was die hij al zo lang zocht. Dat de tijd was aangebroken om los te breken uit de valstrikken van roem en rijkdom, zonder achterdocht te wekken. Hij was al meer dan tien jaar geen Beatle meer, en toch hing die titel als een dikke zware slavenhalsband om zijn nek.

John was het zat, méér dan zat, om beroemd te zijn. Overall waar hij en zijn vrouw Yoko zich vertoonden werden ze belaagd door pers en paparazzi. Er leek geen ontsnapping mogelijk, hoe vaak hij daar ook over had gefantaseerd.

Maar nu was er wél een manier.

Een manier om simpelweg van het toneel te verdwijnen, de gordijnen te sluiten en nooit meer terug te keren. Het plan was groots en gewaagd, dat zag hij in. Maar Ray had hem ervan overtuigd dat het echt mogelijk was.

Samen hadden ze zijn eigen moordzaak tot in de puntjes voorbereid.

Ray wist hem eveneens te vertellen dat John niet de eerste was die zou doen alsof hij dood was. Dat niemand minder dan Elvis twee jaar geleden zelfmoord had gepleegd omdat hij het overlijden van zijn broer niet aankon.

'Twee jaar geleden? Waar heb je het over? Elvis overleed drie jaar geleden, in 1977.'

Ray schudde zijn hoofd.

'En zelfmoord? Elvis is aan zijn einde gekomen door een hartstilstand, in de badkamer, dat weet iedereen.'

'Nope. Dat was zijn tweelingbroer.' Ray had hem triomfantelijk aan gekeken. 'Het kan dus écht, zie je? Elvis heeft dat voor ons bewezen en daar moeten we hem dankbaar voor zijn. Mensen geloven wat ze wordt verteld, als het maar aannemelijk genoeg is.'

'Maar... Hoe...' John had zijn handen door zijn halflange haar gehaald, zijn hoofd geschud. 'Ik begrijp het niet.'

Ray had hem het hele verhaal verteld. Over de tweelingbroers Jesse Garon en Elvis Aaron Presley. Over de rol die Jesse, ook wel bekend als 'Clayton', de laatste jaren vervuld had. Zijn vreselijk foute inschatting toen hij, verlangend naar een goede nachtrust, pillen slikte die niet voor hem waren bedoeld. Dat de echte Elvis het vreselijke drama van de dood van zijn tweelingbroer vervolgens had aangegrepen om er zelf ongemerkt tussenuit te glijpen. Levend, welteverstaan. Dat hij zelfs plannen had om in Nederland, of all places, te gaan wonen. Maar dat hij er uiteindelijk een eind aan had gemaakt. Het verdriet was te groot. Elvis, die na al die jaren nog steeds om zijn moeder rouwde, kon het verlies van zijn tweelingbroer niet ook nog eens aan. Bovendien bleef hij ervan overtuigd dat het

Ze vroeg zich af wie haar bloemen stuurde. Op het kaartje stond: 'I'll have a blue Christmas without you'

allemaal zijn schuld was geweest. Hij had maar één uitweg gezien.

John was stil.

'Begrijp je wat ik zeg?' vroeg Ray. 'Waar het om gaat is dat Elvis heeft aangetoond dat het kán, zie je? Dat het mogelijk is! Hij heeft jou hiermee, zonder dit zelf te weten, een enorme dienst bewezen. Dus waar we het nu over moeten gaan hebben is hoe we jóú gaan laten verdwijnen, my friend.'

'Ik luister,' zei John.

'Goed. Het zal gebeuren op 8 december. Je stapt die avond samen met je vrouw je appartementencomplex hier in New York uit. Ik heb iemand bereid gevonden om te doen alsof hij ...'

DECEMBER 2009

Schiphol, Nederland

Bella was een van de laatste passagiers die aan boord ging. Dit deed ze bewust, zodat ze daarna in een keer kon doorlopen naar haar stoel. Dat voetje-voor-voetje door de slurf schuifelen maakte haar altijd alleen maar nerveus, dus dat probeerde ze tegenwoordig te vermijden. Met haar tas over haar schouder en het kerstnummer van Vedette nog steeds in haar hand, stapte ze het vliegtuig in en zocht naar rij 35, stoel C.

In de stoel bij het raam zat een jonge knul met een spijkerjack aan en oordopjes in. Hij keek naar buiten, waar de volgestouwde bagagekar over het asfalt werd gereden. De stoel in het midden van de rij werd bezet door een kale man van rond de zestig, misschien zeventig. Hij knikte haar vriendelijk toe terwijl ze haar tas in het bagagevak boven hun hoofd stopte.

Ze glimlachte terug en ging zitten.

Toen zijn blik op het opengevouwen tijdschrift op haar schoot viel, zei hij: 'Aha! Ik dacht al dat ik je ergens van herkende.'

Eerder deze ochtend had ook John door de nieuwe Vedette gebladerd. Op de foto zag hij zichzelf aan tafel zitten, gekleed in de beroemde witte pyjama waarin hij samen met Yoko hun onvergetelijke *Bed in for peace* in het Amsterdamse Hilton hotel gehouden had. Op het glanzende papier van het tijdschrift viel het lange haar van de pruik sluik langs zijn gezicht. Zelf had hij sinds 1980 zijn haar zo kort mogelijk gehouden, en om zo onherkenbaar mogelijk te blijven had hij ook zijn bril nooit meer gedragen. Toch was het een fijn gevoel geweest om daar in die fotostudio nog eenmaal zichzelf te zijn.

John was nog regelmatig in Amsterdam en verbleef dan graag in het Hilton, de plek waar hij zulke bijzondere herinneringen had. Toen hij begin augustus op internet de oproep voor een John Lennon lookalike had gezien, had hij er in een impuls op gereageerd. En achteraf was hij daar blij om. Hij keek weer naar de foto, en grijnsde om de geslaagde grap. Zou iemand het zien?

Hoe goed zou men überhaupt naar de foto kijken?

Maar dan nog: met dat haar en die bril kon iemand al snel op hem lijken. Had hij zelf immers niet met een mengeling van afschuw, verwondering en soms ook vermaak gezien hoe John Lennon-imitators de afgelopen jaren als paddenstoelen uit de grond schoten? Er waren zelfs complete The Beatles-tributebands die de hele wereld over reisden en overal in uitverkochte theaterzalen stonden. Eenmaal had hij een kaartje gekocht en had hij zelf in de zaal gezeten. Met zijn contactlenzen en zijn kale hoofd had niemand hem herkend. 'I love you, John!' had een vrouw op de voorste rij naar het podium geroepen.

'I love you too, sweetheart', had 'John Lennon' jolig geantwoord, zijn Liverpoolse accent net zo nep als de pruik op zijn hoofd.

De tributeband had de grootste Beatles-hits ten gehore gebracht, en toegegeven: ze waren niet slecht. Maar John was zich er als geen ander bewust van dat deze jongens zich na afloop van de show zouden afschminken en omkleden. Dat ze moeiteloos zouden opgaan in de anonimiteit. Hoe vaak had John daar zelf niet naar verlangd, naar gesnakt zelfs? De anonieme massa had hem een warm bad toegeleken waar hij met zijn verkleumde lichaam in wilde weg

Service

Klantenservice

Voor vragen over **bezorgen**, opzeggen, betalingen, wijzigingen, **welkomstgeschenken**, artikelen.

Telefoon: 088 - 550 01 14

(ma t/m vr van 9.00 – 21.00 uur).

Internet: dpgmediamagazines.nl/klantenservice

Nieuwe abonneementen

Ga naar abonnement.margriet.nl of

margriet.nl/extra of bel 088 - 550 01 14

(ma t/m vr van 9.00 - 21.00 uur).

Adreswijzigingen dienen drie weken voor de verhuizing bij ons bekend te zijn.

Opzeggen

Beeindigen van het abonneement kan tegen het einde van de eerste abonneementstermijn, door uiterlijk een maand voor het verschijnen van het eerste nummer van de nieuwe abonnements-terlijn op te zeggen. Na de eerste abonnements-terlijn kan het abonneement met inachtneming van een opzegtermijn van een maand worden beëindigd. Bij restitutie van het reeds betaalde abonnementsgeld kunnen € 3,50 administratiekosten in rekening worden gebracht. **Telefoon: 088 - 550 01 14** (ma t/m vr van 9.00 – 21.00 uur).

Informatie over de inhoud van Margriet?

Je kunt je vraag of opmerking mailen naar redactie@margriet.nl of bel 088 - 550 02 22 (ma t/m vr van 10.00 - 12.00 uur). Ons internet-adres: margriet.nl.

Uitschrijven nieuwsbrief

Beeindiging van de e-mail nieuwsbrief kan via de afmeldlink onder in de nieuwsbrief.

Abonnementsprijzen en voorwaarden

Een jaarabonneement Margriet bestaat uit 56 nummers. Met ingang van 1 januari 2021 zullen voor Margriet de abonnementsprijzen wijzigen in onderstaande bedragen:

Betaal- periode	automatische incasso	acceptgiro
Maand	€ 20,95	n.v.t.
Kwartaal (14 nummers)	€ 62,91	€ 65,96
Haljaar (28 nummers)	€ 125,82	€ 128,87
Jaar (56 nummers)	€ 251,63	€ 254,68

Pakketabonnementen:	Vervolgtermijn p/m:
Margriet + Extra	€ 23,98
Margriet Super Plus	€ 24,70
Margriet + Puzzelen	€ 21,75
Margriet + Extra en Puzzelen	€ 24,55
Margriet + Bookazine	€ 22,95
Margriet + Bookazine en Puzzelen	€ 23,95

Het bedrag op je factuur kan afwijken van bovenstaand overzicht, omdat het aantal nummers, dat in de periode verschijnt, kan afwijken. Voor meer info: magazine.nl/abonnement/margriet. Normale abonneeprijs vanaf de tweede betaaltermijn. Prijswijzigingen voorbehouden. Voor abnonnementen buiten Nederland, kijk op dpgmediamagazines.nl/klantenservice. In de vervolgtermijn wordt het abonnementsgeld standaard per kwartaal vooruit betaald. Een andere betaaltermijn is mogelijk. Indien je dat wenst, kun je dit aangeven bij onze klantenservice. Een abonneement geldt voor de opgegeven periode en wordt nadien – behoudens tijdige opzegging - automatisch omgezet in een abonneement voor onbepaalde tijd. Prijswijzigingen voorbehouden. **Let op:** De abonnementsprijs van Margriet kan per factuurperiode enkele nummers verschillen omdat het aantal nummers dat per periode verschijnt kan afwijken. Dit geldt alleen voor een vervolgtermijn en niet voor de eerste factuur.

Leveringsvoorwaarden

Levering van tijdschriften en levering en verkoop van premies en handelsartikelen geschiedt volgens de Leveringsvoorwaarden Abonnementen, Welkomstgeschenken en Artikelen; je kunt die vinden op dpgmediamagazines.nl/klantenservice. Deze voorwaarden zijn ook schriftelijk op te vragen bij DPG Media Magazines B.V., Postbus 1865, 2130 JG Hoofddorp.

Opname leesportefeuille

Zonder schriftelijke toestemming van de uitgever is opname van Margriet in een leesportefeuille niet toegestaan.

Algemene Verordening Gegevensbescherming

DPG Media Magazines, uitgeverij van Margriet, heeft het privacy statement gewijzigd in verband met de recente overname door DPG Media. Het gewijzigde privacy statement kun je bekijken via dpgmediamagazines.nl/privacy-en-cookiebeleid/. Heb je vragen hierover? Dan kun je een mail sturen naar privacy.nl@dpgmediamagazines.nl. DPG Media Magazines B.V., uitgever van Margriet, legt van haar abonnees en klanten in het kader van haar dienstverlening gegevens vast. Deze gegevens worden gebruikt ter uitvoering van de overeenkomst en om abonnees en klanten te informeren over relevante producten en diensten van DPG Media Magazines B.V. De gegevens kunnen ook worden gebruikt door onze groepsmaatschappijen en door zorgvuldig geselecteerde derden om je te informeren over relevante aanbiedingen betreffende producten en diensten van DPG groepsmaatschappijen of deze derden. Dit gebeurt per mail, als je hier toestemming voor hebt gegeven en per post, tenzij je hier bezwaar tegen maakt. De verwerkingsverantwoordelijke voor de gegevensverwerking is DPG Media Magazines B.V., Capellalaan 65, 2132 JL Hoofddorp. Je persoonsgegevens worden verwerkt in overeenstemming met het privacybeleid van DPG. Je kunt dit beleid raadplegen op dpgmediamagazines.nl/klantenservice. Hierin kun je tevens vinden hoe je je rechten als betrokkene uit kunt oefenen.

Losse verkoop

Aldipress B.V., Utrecht, 030 - 666 06 11.

Buitenland (excl België): Logipress B.V., Montfoort,

e-mail: info@logipress.com

Reeds verschenen edities kunnen besteld worden op margriet.nl/kopen of margriet.nl/koopextra voor de Specials.

Verdeler in België

DPG Media Home Deco (België). Online contact via

viapress.be/dpgmedia. Telefoonnummer

0032 2 556 41 50 (op werkdagen van 8.00 – 16.30

uur)

E-mailadres: abo.dpgmedia@partnerpress.be

Voor de voordeligste abonnementsvoorwaarden

voor een nieuw abonneement op Margriet of vragen

over je abonneement, bel: 0032 - 2 556 41 50.

Overeenkomstig artikel VI.47 van het Wetboek Economisch Recht beschik je over een termijn van 14 dagen vanaf de datum van je bestelling om deze te annuleren en een terugbetaling te vragen. Je vindt de volledige algemene voorwaarden op viapress.be/CGV. België DPG Media Home Deco N.V., met maatschappelijke zetel te Hendrik Consciencestraat 40-42, 2800 Mechelen (hierna DPG) en Partnerpress-Viapress, Lemniskabaan 451, 1070 Anderlecht, verwerken de door jou meegedeelde persoonsgegevens als verantwoordelijken voor de verwerking. Je persoonsgegevens worden gebruikt in het kader van de uitvoering van de overeenkomst en, wanneer je hiervoor expliciet toestemming hebt gegeven, ook voor direct marketing doeleinden. De persoonsgegevens zullen door ons worden bewaard gedurende een periode van maximaal 2 jaar na je laatste transactie bij DPG. Verder zal DPG in voorkomend geval je persoonsgegevens bezorgen aan partners (o.a. commerciële partners, partners uit de liefdadigheidssector, uit de publieke sector, uit het verenigingsleven of projectgroepen) zodat zij jou gepersonaliseerde aanbiedingen kunnen bezorgen. Om te vernemen hoe Viapress of andere partners met je persoonsgegevens omgaan, verwijzen wij je graag door naar hun privacyverklaringen. Gelieve te willen noteren dat je persoonsgegevens steeds in overeenstemming met onze privacy-policy worden verwerkt, die je vrij kunt consulteren op onze website dpgmediamagazines.nl. Indien je bijkomende vragen of opmerkingen hebt met betrekking tot de verwerking van je persoonsgegevens kun je ons steeds contacteren via onze klantendienst 02 - 556 41 50 (elke werkdag van 8.00 - 16.30 uur) of via dpgmediamagazines.nl

Advertentie-exploitatie

Advertentieservice Margriet, Capellalaan 65,

2132 JL Hoofddorp, Postbus 1917,

2130 JM Hoofddorp, 088 - 556 77 77,

dpgmediamagazines.nl

Margriet magazine is available for International Licensing and Syndication. For more information please e-mail dpgmediamagazines.nl

Drukkerij Roularta Printing

© 2020 DPG Media Magazines B.V. Niets uit deze uitgave mag geheel of gedeeltelijk worden vervoelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar worden gemaakt, op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

De uitgever sluit iedere aansprakelijkheid voor schade als gevolg van druk- en zelfouten uit.

dpgmedia

Capellalaan 65,
2132 JL Hoofddorp
Postbus 1640,
2130 JA Hoofddorp

HOI
HOEFT
OVER
INTELLIGENTIE

mma
MAGAZINE
MARKETING
ASSOCIATION

zakken, dieper en dieper tot niemand hem meer zag. De John op het podium had geen flauw benul hoe het geweest was om geen centimeter privacy meer te hebben, om een agenda te hebben die op elke regel vol stond met interviews en andere verplichtingen. Hoe zijn behoefte naar een normaal leven steeds sterker was geworden, sterker dan al het andere. De tributebands en coverbands en al die andere imitators stonden telkens opnieuw fris en fruitig op het toneel, en ervaaarden alleen de lusten. Niet de lasten. Hun privéleven bleef privé. De meeste mensen in de zaal wisten niet eens hoe deze nep-John en nep-Paul en nep-George werkelijk heetten, het publiek kwam naar de show om betoverd te worden, om een reisje terug in de tijd te maken en zichzelf wijs te maken dat het de echte Beatles waren die daar op het podium stonden. Ze zongen luidkeels mee met *Come together*, maar als ze ‘John’ de volgende dag in de supermarkt zouden tegenkomen zouden ze hem niet eens herkennen.

Hoe anders was dat voor hem zelf geweest!

En wat was hij geschrokken, afgelopen augustus, toen het er voor een moment op leek dat de visagist die hem terug toverde naar zijn vorige zelf, hem doorhad. Toen die man ineens gezegd had: ‘Weet je, ik ben opgegroeid met een moeder die compleet bezeten was van The Beatles en dan vooral van John. Duizenden foto’s had ze, levensgrote posters, ontelbaar veel videobanden. Ik kan me elk detail van John Lennons gezicht voor de geest halen. En ik moet eerlijk zeggen: jij voldoet aan al die kenmerken. Zelfs je tanden zijn identiek.’

‘Wat toevallig,’ had hij gemompeld.

‘Volgens mij ben je hem!’ had de man uitgeroepen.

John had gelachen alsof hij nog nooit zoiets grappigs had gehoord. Maar vanbinnen kroop het beklemmende gevoel weer door zijn borst, dezelfde akelige benauwdheid die hij gevoeld had wanneer hij vroeger op straat werd herkend. Aangesproken. Nageroepen.

De man lachte mee.

John had hier natuurlijk rekening mee gehouden toen hij zich opgaf voor deze shoot. Maar hij had verwacht de opmerkingen gemakkelijk te kunnen afwimpelen. Als je maar goed genoeg keek was de wereld bezaaid met lookalikes van zo’n beetje iedereen, zou hij zeggen. Dus tja, zo bijzonder was het niet. Maar de man die hem opmaakte kon er niet over ophouden. John had onrustig in zijn stoel heen en weer geschuifeld en was opgelucht geweest toen hij eindelijk, als eerste, klaar was.

Gelukkig had de visagist zich daarna op de dame gestort die Marilyn Monroe zou uitbeelden, en had hij John niet meer lastiggevallen.

Nu rolde hij het tijdschrift op, stopte het in zijn tas en liep

naar een van de klaarstaande taxi’s. Hij moest zich haasten als hij op tijd zijn vliegtuig wilde halen. Het zou gigantisch druk zijn op Schiphol met alle mensen die, net als hij, naar huis reisden om kerst te vieren met hun dierbaren. John verheugde zich erop zijn vrienden weer te zien, het handjevol mensen dat hij de afgelopen decennia om zich heen had verzameld. Dierbare zielen waren het, mensen die hij door en door vertrouwde. Niemand uit zijn oude leven, in elk geval.

Dat was één van de dingen waar Ray hem voor gewaar-schuwd had: ‘Als je doodgaat, dan ga je ook écht dood.

Begrijp je me? Niemand mag de waarheid weten.’

‘Niemand,’ had hij herhaald, zijn stem net zo toonloos als wanneer hij te veel wacky tobacky gerookt had. Maar hij was volledig nuchter geweest toen hij instemde met het plan en de voorwaarden. Zo nuchter als hij in jaren niet geweest was.

En hij had zich altijd aan de afspraak gehouden.

Alfred Winston, zo heette hij tegenwoordig. En hij had er bewust voor gekozen om te gaan wonen in een stad waar het wemelde van de John Lennon-dubbelgangers, zodat niemand hem een tweede blik zou schenken. Het werkte. Natuurlijk keek hij soms nog weleens om, naar zijn oude leven, naar zijn jongere zelf. Hij zag hem, en stak zijn hand naar hem op, een gebaar waarbij zijn vingers automatisch het V-teken vormden.

Peace.

Jarenlang had hij gestreefd naar vrede op aarde, had hij gedemonstreerd, had hij gepreekt. Tot hij op was en simpelweg niet meer door kon.

Nu had hij zelf vrede.

Eindelijk.

Bella keek van de glanzende pagina op naar hem, en weer terug naar de foto. ‘Daar.’ De man tikte met zijn wijsvinger op John Lennon. ‘Dat was ik.’ ‘Verrek.’ Bella schoot in de lach. ‘Ik zou je werkelijk nooit herkend hebben. Wat ontzettend toevallig dat we dan nu hier naast elkaar zitten.’

Ray had hem gewaarschuwd: ‘Als je doodgaat, dan ga je ook écht dood. **Begrijp je me?** Niemand mag de waarheid weten’

Hij stelde zich voor als Alfred, en terwijl het vliegtuig opsteeg sprak ze met hem over de shoot, over Marilyn en andere te jong gestorven grootheden, en over hun plannen voor de kerst. Bella voelde zichzelf blozen als een school-meisje toen ze haar relatie met Clint aan hem beschreef. Hoe het was ontstaan, hoe enorm verliefd ze op hem was geworden. Hij luisterde aandachtig en merkte op dat ze haar ontmoeting met haar nieuwe geliefde dus eigenlijk indirect aan de echte Elvis te danken had. Toen Bella knikte vertelde hij dat hij hem zelf ook dankbaar was, al vertelde hij niet voor wat. Bella vertelde hem over hun plannen voor de kerst, en ze merkte hoe fijn het was om nu eens niet over haar scheiding te praten maar over iets moois. Iets nieuws. Iets wat elke dag groeide en nog veel groter zou worden.

De film die tijdens de vlucht werd gedraaid was het enkele jaren geleden verschenen oorlogsdrama *Pearl Harbor*. De romantische verhaallijn, over twee bevriende vliegeniers en een verpleegster, trok Bella aan, maar toch kon ze haar ogen niet openhouden. Dat probleem had ze al haar hele leven: welke film ze ook keek, ze viel er altijd bij in slaap. Toen ze voor de vierde keer wakker schrok, grinnikte haar buurman zachtjes.

‘Wel verdorie,’ mompelde ze, terwijl op het scherm twee van de drie hoofdrolspelers elkaar troostten over het verlies van hun gesneuvelde vriend, ‘het lukt me gewoon niet om wakker te blijven.’ ‘Zelf heb ik deze film al gezien,’ zei Alfred. ‘Zal ik je verklappen wat er het komende halfuur gebeurt? Dan kun je met een gerust hart weer even verder slapen.’ Bella schoot in de lach, toen knikte ze. Waarom ook niet.

Alfred boog zich naar haar toe en fluisterde: ‘Ze denken dat hij dood is... Maar hij leeft nog.’

Judith Visser schreef tot nu toe dertien boeken en een reeks korte verhalen. Met haar autobiografische bestseller *Zondagskind* won zij de Hebban Literatuurprijs 2019. Afgelopen oktober verscheen haar meest recente roman *Zondagsleven – liefde in tijden van autisme*. Judith woont met haar man en drie wolfhonden in Rockanje aan zee. Kijk voor meer informatie over haar boeken op judithvisser.nl